

LA CAMPANA DE GRACIA

VOSTES MATEIXOS: TRIHIN.

La República d' en Contreras y comparsa.

La Nostra.

QUADROS DISOLVENTS.

A ja algun temps que aquí á España estém donant una gran funció de quadros disolvents.

Sembla que la fatalitat, mestressa de la llanterna y empresaria de las nostras desgracias, se complau en sorprendre á tot lo mon que tē la vista fixa en nosaltres, desitjós de veure sempre

cosas novas.

Desde l' onze de Febrer (quina série de quadros no han aparascut!). Cá: si sembla imposible qu' encare conservém lo sanderi...

Mort de la monarquia: quadro hermós.

Un rey agafa 'l tren y toca 'l dós: escena cómica de primer ordre.

Ell digué que no s' en tornaria sino embalsamat, y martxa de aquí sense balsam, com un senvor qualsevol.

Vinguda de la República. Lo poble la vol federal y cada dia la posa en perill. Alguns pobles d' Andalucía y Extremadura se reparteixen la propietat. La regla de partir es la primera que s' aprenen en l' aritmética de la inconsciencia.

Pugnas entre 'l partit republicá y 'l radical. Aquest es torejat. L' hi donan puyas, l' hi clavan rehiletos, ja 's tenen preparadas las banderillas de foeh, y per últim mor' en la Plassa de Toros de Madrid, al primer cop de catxete que l' hi clava 'l puntillero del govern.

Las mulas de l' oposició l' arrastran y 'l duhen á l' escorxadore de l' historia.

Semblava que llavors s' havia acabat ja l' interés dels quadros disolvents, y precisament llavors comensava.

Miréu: un home tingut per llest com ell tot sol, un home que en destresa política se 'l considera com l' áliga, s' entreté criant corps.

Aquests se fan grossos: ja comensan á tenir las urpas fortes: creixen cada dia mes, fins que ve que rompan los fil-ferros de la gabia y 's tiran damunt de la persona que ab tant sollicituyado las criava.

Pobre Figueras! Tu volias amansir intransigents, y ab un poch més te treuhen la vista.

Sort que abandonant de cop la nostra escena política, te ficas entre-mitj de bastidors.

De tetas maneras lo poble mira com se l' hi disolt una esperansa y una esperansa de las més grossas.

Després de 'n Figueras, un home á qui l' hi diuhen de gel puja a n' al poder.

¡Com no s' ha de disóldre un home de gel ab aquesta calor que fá!...

Y qu' es encare aquesta calor, comparada ab la dels caps calents de Murcia y Andalucía?

¡Ah! L' heréu de 'n Figueras s' havia de disóldre també ¡Pobre Pi y Margall!...

En va buscaba ab la llanterna de Diógenes homes que á son costat formessin govern.

A pesar del desitj de ser micistres, ningú tenia 'l desitj de posarse en berlina.

Per ço l' abandonaren: per ço 's disolgué aquest quadro desventurat.

Y are ve 'l bò de la cosa: are ve un quadro disolvent de primer ordre.

No veyéu aquests diputats de l' esquerra, reaccionaris ahir y avuy intransigents, abandonant l' Assamblea y corrent cap á Valencia, Murcia y Andalucía?...

Quin objecte 'ls porta?.. ¿Que volen?.. ¿Que pretenen?..

¡Ah! Alhagar las preocupacions de un poble ignorant, fomentar los seus instints sanguinaris, saquejarlo, durlo al degolladero, fer-lo émul del partit carlista, ab sos incendis y atropellos: destruir los medis de defensa que tē la nació pera acabar ab la carlinalla, fomentar la causa de Carlos lo ximple y tacar de sauch y de vergonya la nostra honrada bandera.....

¡Oh quin quadro!... Aquest sí qu' es disol-

vent. Se tracta de la disolució de la societat, de la disolució de la patria!..

Pero en mitj de tot aquest tribull s' aixeca una figura majestuosa.

Quan tot s' ha romput, y no hi ha ley sancera, y no hi ha autoritat forta y no hi ha respecte á cap principi: quan ja tothom desconfia de que la república pugui entrar en ordre ó de que l' ordre pugui entrar en la República: quan sembla que 'ls sanderis s' han girat com una mitja, y que tothom camina á las palpentas, de prompte surt un home inflexible, un home que segons fama pot trencarse: pero no doblegarse.

Sentiu-lo:—Jo acataré la ley, y la faré acatar rigorosament per tothom. Als que d' ella se separin los hi aplicaré 'ls correctius que la mateixa ley senyala. Si la ley es dolenta, es defectuosa, es poch agradable, vosaltres, legisladors de la patria, modifiquéu-la en lo sentit que milló 'us sembli, que fins y á tant que no l' haguéu modificada jo dech aplicarla tal com avuy dia 's troba!...

Valor se necessitava pera dir aixó; y en Salmeron ho diu ab tó energich. Molt mes valor se necessitava encare pera practicarho, y no hi ha que dir si 'u practica ó no 'u practica.

En pochos dias organisa dos exercits: l' un cau sobre Andalucía, l' altre sobre Valencia.

Andalucía 's pacifica: Valencia está á punt de ferho, si no 'u ha fet ja quan surtin á llum aquestas ratllas.

La disolució d' aquesta insurrecció tant perillosa es un dels quadros disolvents mes notables desde la proclamació de la República.

Fém per manera que al final de la funció hi quedi la República democrática federal, pesi á qui pesi y dolgui á qui dolgui.

BATAILLARAS

Diu que 'ls insurrectes de Valencia han fússellat á algunas personas molt conegudas del nostre part.t.

D' aquesta manera los disfressats sectaris de la reacció al nom de república democrática federal, matan la idea y exterminan á sos millors defensors.

Y després que vingan á pintarnos Sant Cristofol nano.

Lo compte de París y el princeph de Joinville van á Viena á visitar al compte de Chambord pera tractar lo modo com se podran fer amos de la França. És lo mateix que si 'l carboner y l' ataconador del veynat vinguessen á tractar ab mí lo modo de feros nostras las casas de 'n Xifré.

Lo que tal vegada 's reparteixin si 'u intentan, serán las garrotadas.

Peco ab la seva partida de Despenyaperros ha saquejat á Villalobos.

Savalls y Miret saquejaren á Igualada.

¿No es vritat que 'ls estrens se tocan?...

Durant l' atach y defensa de Sevilla 's dispararen 11084 canonadas.

11084 canonadas de republicans contra republicans!

Los monárquichs se creyan que aixó era la salva que feyam á la reacció!..

Pero... s' han tallat. Aixís y tot viurá la República.

L' Assamblea ha aprobat lo projecte del govern augmentant fins á 30 millos individuos de la Guardia-Civil.

Ab lo pillatge de Sevilla, Valencia y Alcoy

comprenem la necessitat de que aquest cos s' augmenti.

Alguns proposan que la divisió cantonal en lloch de ser per grans provincias siga conservant las que avuy dia existeixen

¿Perque volém la federació.. Perque 's estats que tenen vida propia gosin d' aquesta vida propia, sense destorbs ni obstacles

¿Hi ha diferencia per exemple de condicions entre Girona, Barcelona, Lleyda y Tarragona? ¿A que donchs ferne quatre cantons y no un estat, que 's tituli l' estat catalá?..

Conservar las provincias tal com avuy existeixen es sacrificar los interessos federals á la preponderancia de determinadas ciutats: es ademés conservar l' obra del unitarisme: es fer que en un cas de restauració monárquica lo rey ó 'l que siga no tinga mes que cambiar los congressos cantonals per Diputacions y Gobernadors civils, y la cosa tornarà á estar com estava.

A Madrid tractava de celebrarse l' últim diumenje una manifestació contra 'ls carlins.

L' objecte d' aquesta manifestació mireu si era contra 'ls carlins que 's passejá un pendó vermell que duya escrit lo lema de «cantó Madridlenyo.»

Aixó sols, manifesta l' objecte de la manifestació que 's disolgué entre l' indiferencia general.

Res mes hermos que l' heroisme de 44 soldats de Lutzana.

Tancats dintre de l' iglesia de Elcroibar se defensaren com á lleons contra las fersas de 'n Lizárraga. Las portas de l' iglesia cediren, los carlins penetraren en ella y 'ls valents soldats s' enfilaren al campanar, rompent la escala. Los carlins encengueren una grossa cantitat de petróleo: ja l' fum havia asfixiat á quatre defensors de la República; mes per ço 'ls restants seguian fent un foch horrible. Admirat lo mateix Lizárraga de tant hercisme los prometé la llibertat ab armas y tot, y rendits que foren volgué abressarlos y 'ls feu servir un dinar.

Los valents soldats de Lutzana se retiraren á Deva y al arribar allí no demanaren altra cosa que tornar al mateix punt, per tornar á defensarlo.

En Roch Barcia es l' émul de Calomarde.

Dias endarrera feu cremar los periódichs que anavan pèl correu.

Lo mateix que 'ls carlins!

¡Oh sublime ciudadá Roch!... Are qu' ets president del govern de Cartagena no 't recordas de quan eras periodista del cantó de la Porta del Sol... ¡Ingrat!..

Diu que 'ls diputats de l' esquerra varen rebre dels seus companys de Cartagena una carta recordantlos certs compromisos que ab ells teniam contrets.

¿No saben per ventura 'ls insurrectes que 's necessita mes valor per tenir la patxorra de permaneixen en la Assamblea, que per insurreccionarse?..

Lo valor del cinisme..

Lo cantonalista Galvez ha demanat dos milions á Alicante.

Algú dirá que Alicante no es del Cantó de Murcia.

Pero l' Antónete Galvez no tē obligació de saber geografia: pèl cas l' hi basta ab saber de contar los dos milions.

Un rasgo d' heroisme dels insurrectes de Valencia.

Envian un parlament á n' en Martinez Campos. Mentres están fent tractes y escoltant las condicions que 'ls imposa per entregarse ab honra, sona una descarga, y de resultas d' ella

cauhen ferits varios individuos de la escolta del general.

Ni 'ls salvatjes obran d' aquesta manera. ¡Miserables!...

A Granada la Junta revolucionaria decretá la demolició de la iglesia de Sant Geroni y de alguns altres edificis de gran mérit artistic.

Enemichs de la civilizació, del progrés, del art: sols amichs de ferse 'ls seus.

Veus' aquí 'l retrato moral dels cantoners.

Lo poble de Pinos Puente que té un centenar de casas s' ha declarat independent.

Lo primer que ha fet la Junta ha sigut imposar una contribució de 50 mil rals....

Hi haurá lladres de camí ral com sempre, pero d' aquí en avant n' hi haurá també de cañtonada.

En Puig y Llagostera ha arribat á Madrid. Bó seria que 's ventilés alló de las armas que se l' hi van trobar á la seva fàbrica.

Tal vegada 'as tenia per proclamá 'l cantó de Can Broquetas.

Si haguéssim d' anar á analizar los homes que mes figuran en la insurrecció murciana, no 'n veuriam pocas de cosas eloqüents!

Lo ministre de Hisenda Sauvalle, era en 1870 membre de la Juventut católica de Madrid.

L' Albert Araus, ministre també, era sagastí, durant la passada legislatura.

Un tal Torre, ministre aixis mateix, va ser perseguit com á carli per l' alcalde de Cartagena en 1870, durant la algarada alcornoqueña.

Y aixis repassant una mica la vida y miracles d' aquests trastornadors del ordre públich, veuriam fins ahont poden arribar los seus intents, y fins á quin punt mereixen la consideració del poble honrat, per olvidadis que siga.

L' Orense que ja repapieja presentá una proposició lo mes salat que pot imajinarse.

Consistia en demanar al govern que fes jurar á tots los republicans que may farian armas los uns contra dels altres.

Havia de saber lo ciudadá Orense que 'ls que respectan la legalitat, que 'ls que obeeixen las lleys, sense haver fet cap jurament, compleixan lo compromís de no fer armas ni exercir violencia contra la representació del país.

Lo que hauria hagut de fer l' avi Orense era recomenar als insurrectes d' Andalucía, Valencia y Murcia que haguéssim fet lo mateix, y sense necessitat de juraments, que ja sabem que 's trenca quan volan trencarse, hauriam lograt igual objecte.

Molts son los presos que s' han fet á Cádiz y á Sevilla.

Alguns periódichs com l' *Imparcial* demanan que 'l govern siga sanguinari.

Lo govern no 'n será. Tenim datos per assegurarho.

Altres voldrian que se 'ls deportés.

Lo millor seria enviarlos á Sant Lloç.

Aprofitantse dels fets de Andalucía, Murcia y Valencia, los carlins han fet cada desembarch d' armas, que n' tenen ja per reunir un numerós exercit

Las dugas demagogias, com s' ajudan'..

ROMANSO

Son las set de matinada,
y montat en son caball
ab desitj de montá al poble
quan estiga domenyat,
atravessa la frontera
un minyó que dú á n' al cap

amagat sota la boyna
lo pensament de reynar.

Lo caball vá ensopegantne
pels palets del camí ral,
la borla se l' hi belluga
á cada bot que aquell fá.

Ab dos ulls com dos taronjas
mira per tots dos costats,
que lo recort d' Oroqueita
no 's payeix tan aviat.

Entre mitj de un bosch d' alsinas
veu bellugarse un remat:
manyochs de llana blanquejan
y se sent rosech d' aglaus.

Ja s' hi acosta rezelantne;
ja quan mes s' hi va acostant,
menos lo pit l' hi panteja,
menos l' hi bota 'l caball.

Las ovellas se n' aixecan
y sembla que 's fassan grans:
en lloch de belar al veure 'l
donan crits entussiasmats:
Viva 'l rey, viva D. Carlos!
esclaman á un temps los xays;
mentres l' aura, per la llana
de son clatell vá jugant.

—Poble meu lo minyó esclama
Aquí 'm tens.—Ja m' ha passat
o susto que fa alguns mesos
á mon real cor van donar.

Ja es hora de que jo 'us guihi,
de qué empunyi lo ronsal,
per cargarvos d' Espanya
lo tresor codiciat.

Baixarém de aquestas serras,
y deixantnos caure al plá
darém bonas falconadas
á las vilas y ciutats.

Podréu esbotsar las portas
y 'ls calaixos espanyar,
que als enemichs de Jesus
no tenen perdó, y si naps.

Hi trobaréu noyas macas
y com que jo soch casat,
sempre 'm quedaré endarrera
deixantvos ben libre 'l camp.

Y quant la llum del petróleo
mirallí en lo cel son flam,
á sa claror majestuosa
me duréu los liberals,
perque serveix'n d' atxeras
un cop encesos de cap
en lo fartori solemne
de la victoria real.

Hurra llops de la montanya!
„Que 'us detúra?... Avall, avall!
Dèu nos guia: Espanya es nostra
y al Cel irém en tot cas,
que la religió del Altíssim
pèl mon aném propagant
y 'l treball d' aquesta feyna
Dèu la paga aquí y allá.

Dirán que som assessinos
que som lladres... res hi fá!
mes impropers ván dirne
á Jesus crucificat.—

Aixís parla 'l rey tanoca,
lo que dú 'ls llabis penjants
y 'ls ulls tè oberts com las ólivas,
y tè aurella com ventalls.

Mentres los seus partidaris
dos pams de boca badant
esperan á en Sanchez Bregua
que 'ls fassa baixá 'l manná.

REPICHIS

Diu que 'n Miret es lo currutaco de donya Blanca.

Ab aquest motiu s' assegura qu' está mitj tísich.

Pobre *Través!*
Gran Dio, morir si giovane.

Barcelona ja té á n' aquestas horas vuit cantons establerts y reconeguts desde fa molt temps.

Nos referim als quatre del Call y als quatre de Bellafila.

En Pierrad sortí de Sevilla disfressat.

Ja es ben bè un carnestoltas lo que han armat aquets bromistas de la República en las provincias andaluzas.

Y ningú com en Pierrad té medis de disfarsarse.

Es questió no mes que de dirse *pierrad* en lloch de *Pierrad*.

Un individuo de la Junta revolucionaria de Granada esclamá:

—No tenim de fer altra cosa que anantse'n cap á Cádiz, unirnos ab Salvoechea, derrotar las forsas de 'n Pavia, fer cap á Madrid, unirnos ab los intransigents d' allá y cap á las Provincias Vascongadas falta gent á acabar ab los carlins.

No mes faltava que hagués anyadit, y de las Provincias Vascongadas podrem anar á descubrir lo Polo Nort, perque l' andalusada hagués sigut complerta.

Pera ser intransigent
se necessitan tres cosas:
cremar, agafar un barco
y viure sempre de gorra.

Una de las personas que á consecuencia dels fets de Sevilla ha sigut presa, es un tal Carrero.

Ficarse en certs balls, es ficarse en un *carro* sense sorrida.

Un ciudadá, membre del Comité de salut pública de Granada proposá que 's venguesin las casas de tots los que han fugit de la ciutat.

—„Qui las comprará?... objectá un company seu.

—Si no las compra ningú, 's rifan esclamá 'l demagogo.

„Que dirá á n' aixó l' avi Orense que está tant decidit á suprimir las loterias?...

Lo coronel Pernas ha caigut en poder de las forsas del govern.

Si no s' hagués deixat la *i* á casa seva no l' hi hauria succehit aquest percans.

Llavors s' hauria valgut de las *piernas*.

Granada s' ha rendit avants de que ningú l' amenassés.

Es que Granada ja veyá de lluny las *granadas* de 'n Pavia.

Totas las nacions d' Europa envian barcos á las nostras costas.

Fransa, Prussia, Inglaterra, Italia...

Los estrangers fins are 'ns han envejat las corridas de toros; ara sembla que 'ns envejan també aquest nou espectacle que 's titula «Proclamació dels cantons.»

Valencia ha quedat desamparada: á dintre no hi dominan mes que tres ó quatre mil internacionalistas.

Ja 'm sembla que encenen lo quinqué de petróleo pera passar la liquidació social.

Vários amichs disputaban sobre lo que son las diferents nacions del mon. Un dels tals vá pendre la paraula y digué: Lo mon se 'l pot comparar ab un joch de cartas. L' América

son los oros; Espanya 'ls palos; Prussia las espasas y l' Inglaterra las copas.

Alguns pocas vergonyas s' han atrevit á suposar que 'n Contreras volia treure 100,000 duros de Almeria, perquedarse'ls. Aixó poden dirho tant sols los que no sápigam la poca estima que 'n Contreras te als dinés. Si diu que tots se 'ls juga...

Ell no 'n volia cent mil, sino noranta nou mil nou cents noranta nou y mitj. L' altre mitj hauria sigut pèl camállich que 'ls hi hagués dut perque homes com en Contreras ¿vo- lèu que no protejeixin al quart estat?...

Los insurrectes de San Fernando avants de tancar-se dintre de Cádiz demanaren lo cap de son gefe.

Aixis vá 'l mon.

Si 'l gefe no s' hagués insurreccionat contra 'l govern, demanant lo cap dels ministres, los sublevats per ell no s' haurian sublevat tampoch contr' ell aprenent la séva llisó ma- teixa.

Qui sembra escardots, quan vol collirlos se punxa.

CANTARELLAS.

Contreras, intransigent
diuhen qu' es de cap á peus...
—Jo dich que (si no 'ls ha fet)
lo que busca es ferse 'ls seus.

Diu que ans que republicá
Castelar es espanyol:
—Si va neixe dintre Espanya,
lo qu' es aixó ho sab tothom.

F.

Si la Prussia té la guerra
ab lo cantò Murcia,
ja pot dirse un pare-nostre
á n' al poble Prussia.

M' agrada molt ta figura:
molt m' agrada ton mirar;
pero filla gens m' agrada
lo teu tio capellá.

N. V.

La basse de la Comuna
escusat es que l' hi diga,
bé prou que l' hi splicarán
Contreras y Companyia.

R.

La Junta revolucionaria de Valencia se reu-
neix á la Catedral.

Aixis donchs se pot dir que la Junta revo-
lucionaria de Valencia está en capella.

Ja 'm sembla que sento á n' en Contreras,
quan abandonant l' *Almansa* busca un refugi
en lo *Frederich Carlos*:

—Ampareume: m' arrepenteixo .. Los meus
mateixos m' esbotzarian. Per mort de Dèu
prussians: salvéume la pell. Jo soch pirata.
Tot ho soch. Un racó en lo vostre barco: un
racó, encare que siga la *bodega*...

Ah! esclama al veure's dalt, parodiant la
frasse de Francisco I en Pavia:—Tot s' ha
salvat, menos l' honor.

A Madrit dias endarrera 's recullí 'l núme-
ro de *La Justicia Federal*.

Ab aquest motiu hi hagué garrotada seca.

No 's queixarán los qui las reberen, sabent
que en aquestos temps la garrotada es la ver-
dadera *Justicia Federal*.

SIMILS.

¿En que se semblan los carlistas als noys
que comensan á escriure?—En que passen
de ratlla.

¿En que se sembla un capot ab un enmani-
llat?—En que no *es-capa*.

¿En que se semblan las causas a'ls gani-
vets?—En que tenen fullas.

¿En que se semblan las novelas á la políti-
ca?—En que hi ha entregas é intrigas.

¿En que se sembla la escala musical ab un
torin?—En que hi ha *re-sol*.

¿En que se sembla un banyista ab un juga-
dór?—En que 's queda sense camisa.

En que se sembla un militar al rom?—En
que pren graus.

¿En que se semblan los criats als amos?—
En que tots son criats.

¿En que se sembla un calendari ab un verb?
—En que 's marcan los temps.

¿En que se sembla un f'sell al banch de
Espanya?—En que te caixa.

¿En que se sembla una orquesta ab un ma-
gatsém?—En que hi ha baixos.

¿En que se sembla una serp ab un borrarxo?
—En que fá essas.

A. F. O.

EPICRAMAS

Estaba prés en un fort
lo cabecilla Pau Borni,
y escrigue trioxat lo cor:
—Mare, sabréu que só mort
y no estranyéu que no torni.

T de R.

Al escoltar com cridava
lo gos negre de 'n Rufino
deya un barber assessino
que á un pobre martiritzava:
—Diable! si estarán matant
á n' aquest pobre animal?...
Y l' altre respon: —No tal:
es que l' están afeitant.

S. DEL O.

Desde 'l cim de un alt terrat
donguí una empena á n' en Brú
y 'm diguè tot enfadat...
—Si m' haguéssis estrellat
ja 'ns hauriam vist jo y tú!...

J. A.

—Tú ja t' ha pagat l' Arturo?
—M' ha pagat; mes no 'ls dinés:
ja fá un any que 'm déu un duro
y ahí 'm vá pagá un revés.

A de P.

—No hi dupti senyor Pujadas,
vindrà lo repartiment...

—¿Que diu home!..

—Lo que sent.

—¿Y que darán?..

—Garrotadas.

A. F. O.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas que insertarém segons
son mérit los ciutadans Un guanter Joan de l' esca, Pri-
merench Dú, Company de 'n Llosas, Pepet, Rossinyol,
Gustus, Fatiuhel y Picaportas.

T. ompet de Reus —La séva poesia te un carácter massa
local. —Joan de l' esca —En lo seus epigramas y cantars no
hi hem trobat prou bè 'l compte. —S. R. Sen Felu de Gui-
xols —¿Que 'ns explica á nosaltres. Quan siguem ministres
llavors hégueu las enh-rabona sino cumplim lo que prome-
tém. —Cultorras —Los seus sonetos se donan cops de puny
ab las prescri, cions retóricas. —Mosseu Guixa —Está bè: mi-
rarem d' insertarho próximament. —Nols-volis —Ja veurá
que l' hem complascat. —Rossinyol —Y vosté sens dupte
veurá lo mateix —Gustus —Ignora vosté que hi ha un refrá
castellá que diu —*al buen callar llaman 'ancho*, y un altre de
catalá que diu —*hi ha me, dias que llangonissas*?.. Y donchs
home, esperi y deixins fer. —Quimel Gumetas —Sentim tenir-
li que dir que fins are de salts d' cabal no hem pensat en
insertarne: de totes maneres gracias per son zet. —Fatiuhel —
Algo de lo que 'ns envia s' aprofita —Gavillepis —Se coneix
qu' es gat perque o que 'ns envia está molt esgarrapat;
pero 's nota també que hauria de l'eparho una mica —R. de
Prado. —Nes diu vos è que l' hi correjim lo que 'ns remeti
¿Que 's creu que no tenim res mes que fer?... —Carlos seté —
Vosté doleix de un gran vici, y es lo de voler ser en lo
que 'ns diu, jurje y part á la vegada. —Boixompiñig —Pèl

molt original no s' ha pogut insertar lo seu en aquest nú-
mero: si en lo vinent no es inoportú, hi anirá. —Gola —Pe-
sarém l' anunci que 'ns envia.

SOLUCIÓ

á las xaradas y a la endavinalla del
número anterior.

Vè á comprarne á ma BAR-RA-CA
ab lo seu CIS-TELL al bras
una noya tan remona
que lo cor me tè robat.

PEP BALLAGARU

Las tres solucions exactes á mes del anterior
no las ha endavinadas sino 'l ciutadá Prime-
rench Dú.

Las primera y segona las han remesas los ciu-
tadans Rossinyol, Joan de l' esca, Gestus, Gati-
llepis, Una noya dona, Carlos seté y 'l ciutadá
Clanchet.

XARADA

I

¡Ay! tinch una cusineta
que tè un cabell, ¡quin cabell!
tothom esclama al mirarli:
«¡Prima girada al revés!»
Y jo que ja tinch per ella
fa temps girat lo cervell,
ho sento, callo, y callantne
está clar que no dich res;
pero penso deseguida:
«Aqueix cabell no es cabell:
es la segona girada
d' ahont jo ploro suspès,
sens qu' ella, ingrata, respongui
á las ansias del cor meu.»
Cusineta, cusineta:
¿May sentirás mon gemech?
¿May aixugaras mon llanto,
nina del daurat e bell?
¿May me dirás: «¡Cap al tot,
cap al tot, cusinet meu?»
¡Ah! si un dia tu premieses
aixis mon carinyo etern,
¡com cantaria aleluya
mon tot girat del revés!

PEPET.

II.

Valor per matá un tot?.. Hú!...
No 'u tinch dos hi de dos; ¿y tú?
GESTUS.

ENDAVINALLA.

Comprat y venut
com si negre fos
aquell que á mi 'm compra
me sol palpá l' cos,
y tant si bó 'm troban
com si dolent soch,
sempre 'm destrueixen
per medi del foch.

ROSSINYOL.

(Las solucions en lo próxim número.)

ANUNCIO.

GRAN LAMINA

DE LA

REPÚBLICA DEMOCRÁTICA FEDERAL.

Litografiada á tres tintas por el inteligente artista
Tomás Padró.

Podemos asegurar que es la mas importante
de cnantas se han publicado hasta ahora y la
mas adecuada para corporaciones oficiales, co-
legios y escuelas de educacion, Oficinas, Ate-
neos, Circulos, Casinos, etc.

Está impresa sobre papel del mas superior
y mide 4 palmos de alto por 3 de ancho.

Su precio es solo de 12 reales para que pue-
dan adquirirla todos nuestros correligionarios
á quienes la recomendamos.

Se halla de venta en varios establecimien-
tos de esta ciudad y en la librería de Lopez,
Rambla del Centro núm. 20.

Imp. de la V y F de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.